

[Ole Bjørn Kraft.]

overgangstid må vise forståelse for, hvor vanskelige disse opgaver er. Alle, der bare i nogen grad følger udviklingen i Congo og de vanskeligheder, De Forenede Nationers repræsentanter har haft, ved, at dér er der virkelig store vanskeligheder, men vi bør stræbe efter at løse dem så godt som muligt, og jeg synes, at den beretning, som er udsendt fra udenrigsministeriet af Jens Christensens rejse, rigtigt understreger, hvad det drejer sig om.

Jeg kan ikke se andet, end at her rejser sig spørgsmålet om den sproglige uddannelse af vore udsendte repræsentanter til nogle af staterne, thi det vil altid gøre et vældig godt indtryk, om de dog blot i nogen grad er i stand til at tale landets eget sprog. Vi ved, i hvor høj grad vi selv har værdsat, at nogle ambassadører har kunnet tale eller læse dansk, og noget tilsvarende gør sig gældende i endnu højere grad i nye stater, som ganske naturligt, fordi de er nye stater, er meget følsomme, idet de jo igennem mange år har været under hvide staters herredømme og derfor har mindreværdsfølelse, og de ville i høj grad værdsætte, at man dog viser nogen forståelse for, hvordan de tænker i deres land.

Det vil dernæst være nødvendigt at sætte vore udsendte repræsentanter nøjere ind i de politiske forhold i de pågældende lande, fordi vi ikke kan fremme vore eksportinteresser, hvis vi ikke virkelig sætter os ind i, hvordan de politiske forhold er. Vi må vise respekt for disse landes særlige forhold, deres religiøse opfattelse, deres samfundsmæssige struktur, deres store, ofte meget store kulturelle traditioner, og det kan man ikke gøre, hvis man pludselig flyttes fra en gerning i et europæisk land eller i Amerika eller Australien, eller hvor det nu er, til en af disse nye stater. I alt fald tror jeg, at en sådan uddannelse — hvad vi også har drøftet i kommissionen — er værdifuld, at det er et af de afgørende spørgsmål, som også det kommende udvalg bør drøfte indgående med den højtvalgte minister. Vi må ikke glemme, at de danske repræsentanter i de nye lande er vestens forposter. De kan svække eller styrke vurderingen af vestens kultur, af vestens traditioner, af vestens tænke måde. Det er på ingen måde meningen, at de skal blande sig i disse landes indre-

politiske forhold, men de skal handle på en sådan måde, at vesten ikke taber i prestige bl. a. ved, at vore repræsentanter ikke véd tilstrækkeligt om, hvordan forholdene i det pågældende land er. Det vil kræve en forøgelse af uddannelsen, og jeg tror også, det vil nødvendiggøre, at vore repræsentanter må være udsendt til nogle af disse lande i længere tid, end det ellers er tilfældet, for at de kan sætte sig ind i forholdene.

Så er der endelig spørgsmålet om De Forenede Nationer. Vi ønsker i udvalget at drøfte såvel spørgsmålet om nødvendigheden af at have ambassadør ved De Forenede Nationer som den danske delegations forhold i almindelighed og udenrigsnævnets mulighed for i tide at blive deltager i de beslutninger, som skal træffes i De Forenede Nationer. Det har ikke altid kunnet være tilfældet.

Men i det hele taget beder jeg om, at meget af det, jeg har sagt, ikke opfattes som en uvenlig kritik, men kun som udtalelser, jeg er fremkommet med, fordi der i den senere tid har rejst sig forskellige spørgsmål også på dette område, som vi må have klaring på. Jeg tror ikke, at man til enhver tid i nævnet har kunnet være orienteret; jeg er heller ikke sikker på, at man altid har været enig i de afstemninger, som den faste delegation har foretaget. Det er spørgsmål, vi må nå til fuldstændig enighed om, fordi jeg tror, vi er enige om grundsynspunktet. Vi må have klaring, ellers får vi en masse pressemæssige sager, som med rimelighed kunne have været undgået. Jeg ved, at regeringen stræber efter politisk enighed i tinget om udenrigspolitikken i så stor udstrækning som overhovedet muligt, stræber efter, at der et et bredt flertal bag beslutningerne, og derfor må vi se på, hvordan dette ligger. Jeg vil understrege det, som er blevet sagt fra anden side, at selv om partierne har været repræsenteret i kommissionen, betyder det naturligvis ikke, at folketinget ikke står frit ved behandlingen af disse lovforslag og ikke skal underkaste dem en grundig undersøgelse; det er jo også således, at nogle partier ikke har været repræsenteret i kommissionen, og de har et rimeligt krav på, at deres synspunkter også kommer til orde og bliver vurderet.

Jeg vil slutte med at sige, at det konserva-